

La Font de la Rabos

(COORDENADES U.T.M. 533739)

Benjamí Barberà

El paratge és esquerp.
El plàcid aire és ple de dolçor.
Han florit les argelagues ça i enllà.
El romaní i la farigola perfumen el capvespre quan
el parpelleig és a punt de tancar les pupil·les del dia.

Un espurnejant pom de núvols sobre el mas d'Abat
enlaira mon delerós esguard.
Mira'ls! Tremolen d'amor i de tendresa!

Obro el camí al goig, i, naufrag d'amor,
tinc neguit d'arribar al cingle.

Quan jo era xicotet sovint acompanyava
ma mare quan per coses del treball
anava al mas del Fus a parlar amb
Antonia.

Aquest mas és l'últim del terme per
la part dreta del barranc de la Valltorta.
Llavors era ple de vida, l'habitaven
dues famílies, hi havia al voltant de deu
persones. A hores d'ara part del sostre ja
s'ha enfonsat i, fins i tot, alguns envans
romanen clevellats, la qual cosa fa pen-
sar que no trigaran massa a caure.

Recordo força bé la imatge de Tisto
o Cento quan arribaven de dur aigua de
la font de la Rabosa, l'única d'on
podien abastar-se'n, amb el matxo o
l'ase carregat amb quatre cànters
damunt els arguenells o argadells. Se'n
servien també d'aquest estri per car-
regar-hi quatre cistelles de figues, molt
importants aleshores per sobreviure
bestiar i pagesia.

En veure aquest tragí d'aigua, a poc
a poc i sense adonar-me'n, m'envaia el
deler d'ataüllar, si més no, l'esmentada
font i llur girientorn, però malaurada-
ment, ma mare sempre anava de pressa
i el meu desig no podia realitzar-se.

Passaren els anys i com que aquell
capitx romania aclofat, però viu, dins
del meu cap, en tenir permís d'arma i
llicència de caça, vaig eixir a caçar per
aquesta zona del terme, i de pas compliria
el vell desig. Tenia 18 anys.

Després de deixar el mas del Fus,
darrere l'era, vaig agafar un camí de tra-
giners que suposava m'endinsaria al cor
del barranc de la Valltorta, i així fou. En
la davallada vers l'esmentat barranc, tot
seguint el nord, u es queda embadalit

Quan la lluna il·lumina la nit,
acotxats per aquest flami *, beso els teus llavis,
bec la teua deliciosa frescor i, a la fi, apaivago
la meua set.

Mentrestant, la música harmoniosa del fullatge al vent
bressola un silenci fet d'omeses paraules, són les
vibracions del meu pensament.

T'estimo!

* *Vel de color de foc que duien les núvies (Roma antiga)*

per la bellesa del paratge, que s'esdevé
diferent, captivador: llentiscles, marga-
llons, velles carrasques, savines, gene-
bres, a més d'argelagues, romaní, fari-
gola, gavarreres, etc. A la dreta, més
enllà del barranc, es troba el mas de
Savoia, que no sabem ben bé si contro-
la l'entrada al barranc o només vol
donar-nos la benvinguda des de l'es-

